

„Szívszorító történet, az első oldaltól kezdve...
Egy ültő helyemben elolvastam, és garantálom, hogy te is ezt fogod tenni.”
– Jeffrey Deaver, *New York Times* bestsellerszerző –

A TITKOS KÓD

ISABELLA MALDONADO

Nina Guerrero

– 1 –

adrenalin

fine selection

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

ISABELLA MALDONADO

A
TITKOS
KÓD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Mike-nak,
a szívem másik felének.
Szeretlek!*

1. fejezet

Tíz évvel ezelőtt

*Fairfax megyei Fiatalkorúak és Családjogi Ügyek Körzeti Bírósága
Virginia állam*

Nina Esperanza felnézett arra a férfira, aki a kezében tartotta a sorsát. Albert McIntyre bíró némán tanulmányozta a benyújtott dokumentumokat. Nina erősen koncentrált, hogy a lába ne doboljon a hosszú tölgyfa asztal alatt, és vonásait – reményei szerint – udvarias arckifejezéssé rendezte. A papírokat iktatták, a tanúvallomások véget értek – már csak a határozathozatal volt hátra.

A bíró abbahagyta az olvasást, és tetőtől talpig végigmérte Ninát, mielőtt megszólalt.

– Kész vagyok beterjeszteni a kérelmét a bíróságnak, de mielőtt megtenném, meg akarok győződni arról, hogy tisztában van a döntése következményeivel. Ezt a határozatot nem lehet megváltoztatni. Mostantól teljes körű felelősséggel tartozik minden cselekedetéért és minden ön által megkötött egyezségért.

Nina kirendelt ügygondnoka, Cal Withers egy ujjával meglazította az inggallérját.

– Elfogadja a feltételeket, bíró úr.

Withers a bíróság által kirendelt ügyvéd volt, aki Ninát képviselte. A lány tizenhét évesen nem terjeszthetett be kérelmet önállóan a bíróságnak. Az ügyvéd ősz haja, mély ráncai és tárgyilagos nyugalma nagy tapasztalatról árulkodott. Gondterhelt arckifejezése viszont arról tanúskodott,

hogy hosszú évek óta huzakodik a fiatalkorúak ügyeinek kiszámíthatatlan bírósági rendszerével, ami vagy igazságot szolgáltatott, vagy éppen hibás ítéletet hozott – a körülményektől függően.

A bíró gyors pillantást vetett Withersre, mielőtt szavait a lányhoz intézte, akinek az élete épp visszafordíthatatlan változás előtt állt.

– Megértem, miért nyújt be nagykorúvá nyilvánításra vonatkozó kérelmet a bíróságnak. Különösen, ha figyelembe veszem a jelenlegi helyzetét. – Az a kevés ember, aki engedélyt kapott a meghallgatáson való részvételre, kényelmetlenül feszkelődött a helyén, de Nina nem volt hajlandó lejjebb csúszni a székén. A történetek után megfogadta magában, hogy soha többé nem tér vissza a rendszerbe. Ha a bíró nem a javára dönt, újra megszökik. És ez alkalommal senki nem fogja megtalálni, amíg be nem tölti a tizennyolcat. – Bebizonyította, hogy képes eltartani magát – folytatta McIntyre bíró. – De mik a további tervei? Van-e valami célja a jövőben?

Withers magához ragadta a szót, mielőtt Nina válaszolhatott volna.

– Bíró úr, az általunk benyújtott iratok szerint ügyfelem előfelvételt nyert a George Mason Egyetemre. Azonkívül ösztöndíjat és pénzbeli támogatást kapott, hogy segítsék őt a tanulmányaiban. Részmunkaidőben dolgozik, és kollégiumban fog lakni az egyetemi kampuszon, ahol...

A bíró felemelte májfoltos kezét.

– Szeretném, ha az ifjú hölgy beszélne a saját nevében.

Withers épp azért próbált közbeszólni, hogy ettől megkímélje Ninát. A meghallgatás előtt a szociális gondozóval együtt ellátták tanácsokkal a lányt. Azt javasolták neki, ha a bíró a pályaválasztásáról kérdezi, tartson megható szónoklatot arról, hogy gondolkodik az ápolónői és az óvónői pályán, esetleg csatlakozni akar a Békehadtesthez. Tulajdonképpen nem is hazudott volna: Nina *valóban* fontolgatta ezeket a lehetőségeket. Körülbelül egy tizedmásodpercig. Azután rájött, mit kell kezdenie az életével. De helyeselné-e a bíró a döntését?

Withers az asztal alatt megrúgta Nina lábát, aki tudta, mit akar mondani az ügyvéd. Viszont eddig soha semmit nem tett meg pusztán azért, mert valaki azt mondta neki. Talán ezért pattant meg egyik nevelőotthonból a másik után.

Nina elhatározásra jutott; kihúzta magát, és az igazság mellett döntött.

– Az egyetemen a büntető igazságszolgáltatási kurzust vettem fel. Ha lediplomázom, belépek a rendőrség állományába, nyomozó leszek, és életem hátralevő részében azzal foglalkozom, hogy rács mögé dugjam a gyerekekre vadászó szörnyetegeket.

Withers egy pillanatra nyitott tenyerébe temette az arcát. A megyei szociális gondozó megrázta a fejét. Nina figyelmen kívül hagyta a reakcióikat, és a bíróra összpontosított.

– Ezt elég távoli jövőnek találja, uram?

McIntyre bíró szeme összeszűkül.

– Továbbra is járni fog tanácsadásra?

– Igen, uram.

– A körülményeiből kifolyólag nagyon fiatalon önállóvá vált, Esperanza kisasszony – mondta a bíró. – De hagynia kell, hogy mások segítsenek magán, amikor szüksége van rá. Ezt ne felejtse el!

A tárgyalóteremben csend lett. Minden szem várakozva tekintett a bíróra. Nina megtépzott idegszálai pattanásig feszültek. Épp most ébresztett volna kételyt a bíróban afelől, hogy fel tudja dolgozni a vele történeteket? Ettől elakadt a lélegzete.

Egy örökkévalóság telt el, mire a bíró mély hangja ismét megtörte a csendet.

– Helyt adok a kérésének. – Nina hosszan, nagy sóhajjal fújta ki a levegőt. – Ami pedig a továbbiakat illeti... – Nina ajkáról lehervadt a mosoly, miközben a bíró komoran folytatta. – A névváltoztatás iránti kérelem. – Felemelt egy hitelesített dokumentumot. – Kérvényezi, hogy a nevét Nina Esperanzáról Nina Guerrerára változtathassa. A beadványban az szerepel, hogy új nevet kíván választani ahelyett, hogy tovább használná a régit. Ezt jövő évben megtehetné, amikor betölti a tizennyolcadik életévét. Mire ez a nagy sietség?

Withers megtalálta a hangját.

– Tisztelt bíró úr, úgyfelem a jelenlegi hivatalos nevét az első szociális gondozójától kapta, amikor egyértelművé vált, hogy az örökbefogadás... – az ügyvéd bocsánatkérő pillantást vetett Ninára – nem nagyon valószínű.

Nina pillantása lejjebb, saját összekulcsolt kezére tévedt. Kislány korában nem tartozott a göndör, szőke fürtös, ragyogó kék szemű teremtések

közé. Nem volt porcelánfehér bőre, sem rózsás arccoscájája. A szociális gondozó sosem nevezte *édesnek*, sem *félénknek*. Sőt, az elkapott beszélgetésfoszlányokból olyan szavakat hallott ki, mint az *önfejjű* és az *akaratos*. Ha akkoriban nem is fogta fel teljességgel a jelentésüket, annyit azért tudott, hogy ezek a kifejezések – sötét hajával, barna szemével és kreol bőrével együtt – elválasztották őt a többi lánytól. Azoktól a lányoktól, akiket örökbe fogadtak.

Withers igyekezett megtörni a kínos csendet.

– Ügyfelemnek nem volt beleszólása a dologba, és úgy gondolja, hogy a Virginia állam gyámsága alól történő felszabadulása megfelelő alkalom lenne rá, hogy olyan nevet válasszon magának, ami kifejezi, hogy új irányt vett az élete.

A bíró felvonta bozontos, ősz szemöldökét, és Ninára nézett.

– Új irányt vett?

Nina felemelte a fejét, és a szemébe nézett.

– Ön beszél spanyolul, uram?

– Nem beszélek.

Nina mély lélegzetet vett. A legjobb, amit tehet, ha mindent őszintén bevall.

– Kinyomoztam, ki volt az első szociális gondozóm akkor, amikor bekerültem a rendszerbe, tizenhét évvel ezelőtt.

A bíró tekintete elsötétült.

– Tisztában vagyok... a körülményekkel.

Körülmények. Ezzel a személytelen kifejezéssel akarják kímélni az érzéseit! A bíró nyilván azt hitte, hogy tapintatosan viselkedik, de hiába próbálta szépíteni a dolgokat: Ninát egy hónapos korában kítették egy kukába, és a sorsára hagyták.

Lenyelte a torkát szorongató gombócot, és így folytatta:

– A neve Myrna Gonzales. Elmondta, hogy először Baby Jane Doe-nak neveztek el. Azt szerette volna, hogy rendes nevet adjanak nekem, ezért elnevezett Ninának, ami a *niña* angol változata, és spanyolul kislányt jelent. Azt remélte, olyan gyerek leszek, akinek jóra fordul a sorsa. Hogy örökbe fogad egy szerető család, ezért elnevezett Esperanzának, ami reményt jelent. – Nina torkában egyre nagyobb lett a gombóc, és kis híján belé fojtotta az utolsó szavakat. – Nem volt ilyen szerencsém.

– Nem – mondta McIntyre bíró. – Nem volt. – Nem beszélt lekezelően Ninával, amit a lány nagyra értékelt. – De miért éppen Guerrero? – érdeklődött a bíró.

– Spanyolul a *guerrero* szó harcost vagy katonát jelent, a *guerrera* pedig, *a*-val a végén, a nőnemű alakja.

A bíró egy pillanatig emésztette Nina válaszát, és amikor megértette, felcsillant a szeme.

– Harcos lány!

Nina helyeslően meghajtotta a fejét.

– Feladtam a reményt – mondta csendesen, és felszegte az állát. – Mostantól harcolni fogok.

2. fejezet

Napjainkban

Lake Accotink Park, Springfield, Virginia

Ryan Schaeffer legyűrte az izgatottságát. Nagyon észnél kellett lennie. Hosszú és gondos előkészítés előzte meg ezt a pillanatot. A késő délutáni napfény beáradt a sűrű lombok közé, és foltokban hullott alá a futópályára. Langyos szellő zizegett a sövénykerítést; az azáleák enyhe illata egy pillanatra elnyomta a legjobb barátjából áradó csípős izzadságszagot.

Zippo kidugta a fejét a sövény fölött, hogy lássa a közeledő futót.

– Jön! – A szeméhez emelte a távcsövet, és ráközelített az Accotink-tó partja mellett kanyargó ösvényre. – Látom a neonkék trikóját.

– Hadd nézzem! – Ryan kikapta a távcsövet Zippo kezéből, akiből cifra káromkodások áradata kezdett ömleni. – Ó, igen! – Ryan szívverése meglódult, ahogy ráközelített a nőre. – Bombázó!

A kocogó nő rövidre vágott, sötét haja csapzott volt az izzadságtól, és ez pont olyan szexin hatott, mint a formás testére simuló, feszes dressz. Ryan figyelte a nő lépteinek szabályos ritmusát, aki egyre közeledett a rejtekhelyük felé. Forrni kezdett a vére.

– És nagyon kicsi – mondta Zippo. – Nem nyomhat többet egy tízdolláros bankjegynél. Vajon mennyire tud verekedni? – Csontos könyökével oldalba bökte Ryant. – Nem lesz nehéz dolgod veled, haver!

Ryan, az East Springfield Középiskola végzős diákja, máris nagyobb volt az apjánál. Négy év alatt a foci pályán megtanulta, hogyan kell megállítani a futó játékost. Zippónak igaza volt: nem fogja megizzasztani a lányt.

Mindennap kijöttek a parkba vadászni a fociedzés után. Ma végre megtalálták a tökéletes... minek is nevezte Zippo? *Zsákmányt*. Vadászok voltak, és a lány lesz a zsákmányuk.

Rápillantott Zippóra.

– Nem fogsz berezelní, ugye?

Zippo az ágyékához nyúlt.

– Csőre vagyok töltve, haver!

Ryan biccentett.

– Veszed?

Zippo felemelte a múlt héten vásárolt kártyás telefonját.

– Rajta vagyok.

Ryané lesz az első menet, és Zippo élőben fogja közvetíteni az egészet. Megesküdött, hogy a zsaruk nem tudnak a nyomukra jutni. Ryan mindkettőjüknek szerzett símaszkot, hogy helyet tudjanak cserélni, amikor ő végzett a csajjal.

Ryan felmutatta a hüvelykujját. Ez brutális lesz! Újra belenézett a távcsőbe.

– Úgy fél perc múlva ideér. Foglaljuk el a helyünket!

Fejükre húzták a kötött maszkokat. Zippo lekuporodott, és kidugta a telefont a sөvény egyik részén.

Ryan egyik kezével a földre támaszkodva leguggolt a sөvény legsűrűbb része mellett. Mire a lány meglátja, már túl késő lesz. Figyelte, hogyan közeledik felé. A futópálya vége felé választották ki a helyet, arra gondolva, hogy a csaj fáradt lesz, ha végigfutotta a távot, bár nem sokat számított a dolog. Apró termetű volt. Barna szeme közelről óriásinak látszott a kis arcához képest. Ryan tenni fog róla, hogy még jobban kiguvadjon. A teste szinte remegett a feszült várakozástól.

Abban a pillanatban, amikor a lány elfutott mellette, Ryan rávetette magát: teljes súlyával a hátába vágódott a válla. A lány felbukott: arcával a fübe zuhant a futópálya mellett. Egyelőre nem kapott levegőt, de Ryan számolt vele, hogy pár másodperc múlva magához tér, és sikítani kezd.

Ezt nem hagyhatta.

A lány a hátára fordult, miközben Ryan újra rávetette magát, és teljes súlyát latba vetve a földhöz szegezte. Hallotta, ahogy a levegő egy

horkantással kiáramlik a tüdejéből, és tudta, hogy újabb néhány másodpercre elnémította áldozatát.

Mielőtt azonban feleszmélhetett volna, a lány akcióba lépett. Egyik tenyerével a levegőbe csapott, és elérte Ryan orrát, aki vonyítva lökte félre a kezét. Megpróbálta megragadni a karját, de a lány térde befűrödött az ágyékába. A fogát csikorgatta, és minden erejét össze kellett szednie, hogy ne hengeredjen le róla, kétrét görnyedve a fájdalomtól.

Tudatára ébredt, hogy ha nem szerzi vissza gyorsan az irányítást, ez a szédült tyúk még szétrúgja a seggét. A combjával leszorította a lány lábát, és el akarta kapni a két csuklóját; olyan keskenyek voltak, hogy egy kézzel könnyedén összefoghatta őket. Az egyiket megragadta, és a másik után matatott, amikor belenyilallt a fájdalom az állkapcsa mögötti lágy húsba, a fülcimpája tövében.

Elrántotta a fejét, kissé felemelkedett, és a szemébe ötlött egy fekete tárgy a lány szabad kezében. Megszúrta valamivel? Nem látott vért. Ryan a lány egyik csuklóját szorongatta, és felemelte a másik kezét, hogy arcul üsse, ám ekkor megint belehasított a fájdalom, és a vállá fölött minden idegszála felizzott. A lány újra meg újra belemélyesztette azt a fekete valamit.

Képtelen volt gondolkodni a pokoli kintól, amihez foghatót még sosem érzett. Megsemmisítő, pusztító, bénító fájdalom járta át.

Hol van Zippo? Elméjének az a kis része, ami még egyáltalán működött, felfogta, hogy segítség nélkül nem tud elbánni az apró termetű lánnyal. Mi a francba keveredett bele? Gyorsan balra nézett, és megpillantotta a menekülő Zippo sűrű pólójának hátát, ami futás közben lifegett rajta. Az első adandó alkalommal kinyírja ezt a sunyi dögöt! Idegszálai valamiképpen elernyedtek, és észrevette, hogy az alatta fetrengő nő mond valamit.

A nő hatalmas, barna szeme keskeny réssé húzódott össze.

– Hogy hívnak?

Ryan a kínzó fájdalom miatt pusztán a legelemibb szinten volt képes gondolkodni. Idegsejtjei csak egyetlen, minden mást elnyomó inger hatására tüzeltek.

– Ez fáj!

– Igen? – A lány még erősebben belé döfött, amitől elhomályosult a látása. – Mindjárt megsajnállak! Mondok neked valamit: ne támadj le nőket a parkban!

Ryan erőltlenül tiltakozott.

– Én nem... én csak vicceltem. Nem gondoltam komolyan.

– Hagyjuk ezt! – A nő szája gúnyos mosolyra húzódott. – Le vagy tartóztatva!

Ryan körül minden összeomlott: a nő szavai nyomán egykor fényesnek látszó jövője sötétségbe veszett. Alig öt perce még főiskolára készült, teljes futballösztöndíjjal. Ehelyett valami börtönudvaron fog kosárra dobálni.

Ryan szeme könnybe lábadt, míg a nő merev tekintettel nézett rá.

– Zsaru vagy?

– Nina Guerrera különleges ügynök. Az FBI-tól – tette hozzá suttogva.

3. fejezet

Másnap

FBI területi iroda, Washington D. C.

Nina egy kemény műanyag szék peremén ült a Tom Ingersoll rangidős különleges ügynök irodája előtti váróban. Tom fél órája odabent kukolt Alex Conner felügyelő különleges ügynökkel, a közvetlen főnökével.

Conner üzenetet hagyott Ninának a recepcióspultnál: amint reggel megérkezik a munkahelyére, menjen a rangidős tiszt irodájába. Nina két éve volt a washingtoni területi irodában – az első szolgálati helyén, amióta csatlakozott az FBI-hoz –, de Ingersoll még sosem hívatta be magához. Biztos, hogy a dolognak köze volt a tegnapi esti, szolgálat utáni kocogáshoz a parkban. Századszor is visszapörgette magában az eseményeket, mégsem tudta kitalálni, mit csinált rosszul – már ha egyáltalán elrontott valamit.

Óvatosan megérintette az oldalát, és felszisszent. Az a nagy melák eltorzította a bordáját, amikor rávetette magát? Ninának minden porcikája sajgott azóta, hogy a fickó hatalmas súlya rázuhant az ő törékeny testére. A helyi rendőrök mentőt hívtak, de Nina egy kézlegyintéssel elhessegette őket, akik aztán meggyőződtek róla, hogy a támadó nem szenvedett maradandó sérüléseket. Nina nem engedte, hogy kórházba vigyék, és az este hátralevő részében vallomást tett Fairfax megyei, egykori rendőr kollégáinak. Most azon töprengett, nem lett volna-e okosabb dolog bemenni egy röntgenre vagy vizsgálatra a sürgősségi osztályra.

Conner kinyitotta az ajtót, felriasztva Ninát a töprengéséből.

– Bejöhet.

Nina felállt, és magabiztos arckifejezéssel lépett be az irodába. Odabent kurtán biccentett Ingersollnak, aztán leereszkedett az íróasztalával szemben elhelyezett két szék egyikére.

– Nagyon aggódtam, amikor meghallottam, mi történt tegnap a parkban – kezdte Ingersoll. – Örömmel látom, hogy nem esett baja.

– Köszönöm, jól vagyok, uram.

Conner leült a mellette levő székre.

– A rendőrségi jelentés szerint taktikai tollat használt a támadója ellen.

Az FBI-ügynökök szolgálaton kívül is viselhettek fegyvert, sőt, ajánlatos volt ezt tenniük, de a kocogás nem volt egyszerű eset. Nem szaladgálhatott a parkban pisztollyal a kezében, mert valaki biztosan kihívta volna a rendőrséget, és a szűk futóruhában nem volt hová rejteni a fegyvert. Ninának nem volt más választása, mint egy kézben tartható kis eszéköt vinni magával.

Előhúzta a tollat a belső zsebéből, és odanyújtotta a tisztnek.

– Mindig van nálam valamilyen személyi védőeszköz, amikor futni megyek.

Conner elvette a felé nyújtott tárgyat, elfordította a kupakját, és kinyomta belőle a tollhegyet.

– Egyetérttek, hogy egy magányos... személynek a fákkal sűrűn benőtt parkban megfelelő óvintézkedéseket kell tennie.

Nina biztosra vette, hogy Conner majdnem *magányos nőt* mondott, de sikerült visszaszívnia, mielőtt valami taplóság hagyta volna el a száját.

Ingersoll kivette a tollat Conner kinyújtott kezéből, és szemügyre vette.

– Ez nem szabványos darab.

– Járórként hordtam magamnál, mielőtt átjöttem az FBI-hoz. A másik végén lévő keményfém hegygel egyszer kitortem egy égő kocsni ablakát. Még időben ki tudtam menteni a sofőrt. – Nina megvonta a vállát.

– Ügyes kis szerszám.

A fekete alumíniumötvözetből készült tok kicsivel vaskosabb volt egy rendes golyóstollnál, és meglehetősen ártalmatlanul nézett ki. Gyakorlott kézben viszont félelmetes fegyver lehetett.

– A rendőrségi jelentésben az áll, hogy a mandibuláris szög technikáját alkalmazta – mondta Ingersoll, és visszaadta Ninának a tollat.

Ez a mozdulat nagyobb erő kifejtés nélkül engedelmességre kényszerítette a támadót. Nina egy bizonyos ponton, az állkapocs vonala és a füle töve között beledöfte a toll hegyét, amitől pokoli fájdalom hasított belé, mintha áramot vezettek volna az alsó fogmedri idegeibe. Ezek után rövid, egyszerű parancsokkal irányította a támadóját, mivel annak agyát túlterhelték a fájdalomreceptorokból érkező ingerek, és nem fogta volna fel a bonyolultabb utasításokat. Miután Nina engedelmességre kényszerítette, lefogta a fiút, és visszatartotta, amíg egy járókelő kihívta a rendőrséget. Nina mobilja megrongálódott a támadás során.

Ingersoll felvett egy mappát az íróasztaláról, és hirtelen témát váltott.

– Ez itt a Fairfax megyei rendőrség jelentése az esetről. – Kinyitotta az irattartót. – Követi a sztorit a híradóban vagy az interneten?

Nina tekintete Ingersollról Connerre vándorolt, azután vissza.

– A mobiltelefonom ripityára tört, és ma reggel nem néztem tévét. Mi a helyzet?

Ingersoll belenézett a kezében tartott papírokba.

– Ryan Schaeffer nem volt egyedül, amikor megtámadta magát.

– A helyi rendőrök mondták, hogy bűntársa is volt. Felkutatták, miután Schaeffer bevallotta.

Ingersoll lapozott a mappában.

– Tudja, hogy a cinkosa élőben közvetítette az egész incidenst, mielőtt elmenekült?

Ninának leesett az álla.

– Nem.

Ingersoll fanyarul rámosolygott, de a tekintete komoly maradt.

– Ahogy a lányom mondaná, maga felkapott lett.

Ninának olyan furcsa érzése támadt, mintha szünet után ülne be a színházba, és próbálná felvenni a cselekmény fonalát.

– Várjon! Hogy mi van?

Conner válaszolt.

– Valaki megvágta a videót, és aláírta a *Wonder Woman* filmzenéjét. – Kicsit megcsóválta a fejét. – Azóta berobbant a neten.

– Nem látta? – kérdezte Ingersoll meglepetten.

– Sürgősen berendelt ma reggel, uram. – Nina felfelé tartott tenyérrel széttárta a kezét. – Nem tudtam még új telefont szerezni vagy bemenni az irodámba és felmenni a netre.

– Az a fickó, aki alátette a zenét, versenyt hirdetett, ki tudja azonosítani a videón szereplő nőt – mondta Ingersoll. – Ma kora reggel végül jelentkezett valaki, akinek sikerült. A közönségkapcsolati osztályt azóta ostromolják a riporterek, és állásfoglalást kérnek az igazgatótól.

Ninának pörögni kezdett az agya. Az FBI igazgatóját, azt az embert, aki alá több mint harmincnyolcezer szövetségi ügynök tartozik, azért zaklatják, hogy nyilatkozatot adjon ki róla.

– Szűzanyám!

– De nem ezért kértük, hogy bejöjjön – folytatta Ingersoll.

Nina rábámult. Fel nem foghatta, mi más történhetett ezen kívül.

– Egy gyilkos üzenetet hagyott tegnap éjjel a tetthelyen, az M Street mögött, egy mellékutcában. Jó okunk van azt hinni, hogy magáról van benne szó.

Nina megborzongott.

– Miféle tetthelyen?

Ingersoll felemelte a kezét, és belé fojtotta a szót.

– Először is szeretnék pár dolgot tisztázni. – Összevonta a szemöldökét. – Törvényesen változtatta meg a nevét Nina Esperanzáról Nina Guerrerára tíz évvel ezelőtt?

A Nina fejében cikázó gondolatok hirtelen irányt változtattak.

– A nagykorúsításomhoz kellett. Tizenhét éves voltam.

Ingersoll és Conner jelentőségteljesen egymásra nézett. Láthatóan Nina ezzel megerősített valamit. Hihetetlenül csalódottan nézett egyik férfiról a másikra, és felvonta a szemöldökét, némán követelve tőlük a válaszokat.

– Megértem, hogy nagyon személyes dologról van szó – mondta Ingersoll –, de közvetlen kapcsolatban áll azzal, amit most meg kell beszélnünk.

– A fiatalkorúak bíróságának iratai zárolva vannak – tette hozzá Conner. – Benyújtottuk a kérelmet, de először szívesebben hallgatnánk meg a sztorit magától. Azután kérelmezte a bíróságtól a nagykorúsítását, hogy megszökött az intézetből?

– Igen. – Nina megnyalta cserepes ajkát.

– Ez azután történt, hogy... elrabolták? – Ingersoll kerülte Nina tekintetét.

Tehát tud róla! Ninának ökölbe szorult a keze az ölében. Mindketten tudják, mi történt vele.

– Tizenhat éves voltam. – Tárgyilagosan, érzelmektől mentesen igyekezett válaszolni, miközben élete legfájóbb eseményeit idézte fel. – Megszöktem egy lakásotthonból, és az utcán laktam. Az éjszaka közepén arra hajtott egy férfi. Megállt, és... elkapott engem. Megkötözött a furgonja hátuljában.

Nina nem részletezte, mi történt ezek után. Az elrablójával töltött órák kibeszéletlen részletei ott lebegtek köztük a levegőben.

– Reggel sikerült megszöknöm. – Nina gyorsan lezárta a történetet, aztán feltette a kérdést Ingersollnak: – Miért lett ez most olyan fontos?

– Tegnap éjjel meggyilkoltak egy tizenhat éves lányt Georgetownban – mondta Ingersoll fojtott hangon. – Megszökött a nevelőszüleitől. – Az utolsó szavakat alig hallhatóan ejtette ki. – A holttestet egy kukában találták meg.

Conner vette át a szót.

– A fővárosi rendőrségnél van az ügy. A helyszínelőik egy üzenetet találtak a lány szájába tömve, egy kicsi, lezárt nejlonzacskóban.

Nina elképzelte a jelenetet, és feltört benne a réges-rég elfojtott fájdalom. Kioltottak egy fiatal életet. Az a szörnyeteg az utcán portyázik, és a következő áldozatára les.

Ingersoll kihúzott egy cetlit a mappából.

– Az üzenetet közönséges másolópapírra nyomtatták. – Előhúzta az olvasószemüvegét az inge zsebéből, egy mozdulattal kinyitotta, és az orrára tette. Lenézett a papírra, és megköszörülte a torkát.

Nina szíve vadul kalapált, úgy hallgatta a gyilkos üzenetét.

– „Éveken át kerestem és már elvesztettem a Reményt. De ma minden megváltozott. Most már Harcosnak nevezi magát. De számomra mindig ugyanaz marad... Aki Meglógott.”

Ingersoll felnézett, és végre találkozott a tekintetük.

– Három sort kihagy, aztán még odaír egy szót, csupa nagybetűvel.

Nina várta, hogy Ingersoll felolvassa az üzenet végét.

– „Mostanáig.”

4. fejezet

Nina kábultan vette el a papírdarabot Ingersoll kezéből. A lap kissé reszketett, ahogy a pillantása az üzenetre vándorolt – tudta, hogy neki szánták.

Egy szempillantás alatt megint ott volt, a furgon sötét, fullasztó rakterében, és a szájára ragasztott szigetelőszalag belé fojtotta a sikolyait.

Nina tudta, hogy a főnökei árgus szemekkel figyelik. Olyan nehezen nyitotta ki a száját, mintha a ragasztószalagot kellett volna letépnie róla, és kipréselte magából az egyetlen, igazán fontos kérdést:

– Elkapták tegnap éjjel?

– Nem tartóztattak le gyanúsítottat – felelte Conner. – Nyomokat sem találtak.

Nina éveken át rettegett ettől a pillanattól. Próbálta meggyőzni magát, hogy az a szörnyeteg már halott. Nem áltathatta magát tovább. A férfi a rémálmaiból átlépett a való életbe.

Még mindig szédelegve fordult oda Ingersollhoz:

– Hogy jöttek rá, hogy az üzenetben rólam van szó? Nem említi a nevetem. Legalábbis nem pontosan.

– A VE3-nál bukkantak rá a nevére.

Nina nem szólt, miközben igyekezett felfogni, amit hallott. A Viselkedéselemző Egységnél dolgoztak az FBI híres profilozói. Az elmevadászok. Azon az egységen belül a VE3 foglalkozott a gyerekek ellen elkövetett bűncselekményekkel.

– Az egyik ott dolgozó különleges ügynöknek voltak... előzetes ismeretei a maga ügyével kapcsolatban – válaszolta Ingersoll, láthatóan nagy gonddal megválogatva a szavait.

– Hogy tudta ezt bárki is összerakni? – kérdezte Nina, és próbálta kitálatni, melyik ügynökről lehet szó. – Tizenegy évvel ezelőtti, megoldatlan emberrablási ügyről beszélünk. – Egy évvel a nagykorúsítási meghallgatása előtt történt a dolog.

Ingersoll nem nézett rá; a tarkóját vakargatta.

– Jeff Wade volt az.

Nina egy pillanatra behunyta a szemét, ahogy megpróbálta elhessegetni az elméjében felbukkanó képeket. Dr. Jeffrey Wade különleges ügynök – eddig remélte, hogy ezt a nevet soha többé nem fogja meghallani.

– Azt hittem, végleg otthagya a VE-t.

Wade-et visszairányították a kiképzőakadémiára, miután úgy melléfogott egy profillal kapcsolatban, hogy egy lány meghalt miatta – legalábbis ezt állították a Chandra Brown családja által benyújtott bírósági keresetben. Chandra feljelentést tett a helyi rendőrségnél egy férfi ellen, aki zaklatta őt, onnan pedig továbbították az információt az FBI-nak, mivel a körülmények hasonlítottak egy megoldatlan emberölési ügühöz, ami pár hónappal korábban történt, egy szomszédos körzetben. Wade éppen egy gyilkossági ügyön dolgozott, ami egy tizenéves lányok ellen elkövetett sorozatgyilkosság része volt. Belenézett Chandra zaklatási feljelentésébe, és úgy ítélte, hogy annak semmi köze sincs az ő nyomozásához, majd visszadobta a helyi rendőröknek. Huszonnégy óra elteltével Chandra halott volt; ügye a Wade által vizsgált sorozatba illett bele.

Mivel Wade ilyen kétes hírnévre tett szert vezető profizólóként, az FBI csúfos vereséget szenvedett. Chandra reményvesztett családja – az ügyvédjük kíséretében – több alkalommal megjelent a kamerák előtt, és egyértelműen a hatóságokat tették felelőssé a történetekért. Wade szabadságra ment, folyamatban lévő ügyeit átadta a VE egy másik tagjának, és az áthelyezését kérte, amikor újra szolgálatba állt. Azt beszélték, hogy a legendás dr. Wade végül összeroppant a nagy nyomás alatt, miután két évtizeden át üldözte a gyermekmolesztálókat. A pletykák nyilvánvalóan hamisnak bizonyultak, hiszen dr. Wade visszatért.

– Mindössze hat hónapra vezényelték vissza az akadémiára – mondta Conner.

Ingersoll kis szünet után tért rá a jelenlegi esetre, mintha ő is emlékezett volna Wade nyilvánossá vált fiaskójára.

– Tekintettel az üzenet különös megfogalmazására, a gyilkossági csoport feltöltötte az információt az erőszakos bűncselekmények adatbázisába, hogy megtudják, történt-e hasonló eset bármely más ügynökség hatáskörében. Így került a jelentés Wade kezébe.

– Ahogy mindenki más az FBI-nál, ő is látta a vírusvideót, így jutott maga az eszébe – tette hozzá Conner.

Hát persze hogy Wade-nek ugrott be a megoldás! Enyhe kifejezés lett volna azt mondani, hogy jól ismerte Nina körülményeit. Kis híján megakadályozta, hogy ügynök legyen belőle, mert túl sokat tudott róla.

Nina tudomása szerint soha senkit nem vetettek alá olyan szigorú ellenőrzésnek, mint őt, amikor jelentkezett az FBI-hoz. Amikor a poligráf lehetséges hazugságot jelzett a múltjára vonatkozó kérdések egyikénél, Shawna Jackson igazgatóhelyettes elrendelte, hogy dr. Wade végezze el a kiértékelést. Az igazgatóhelyettes azon kevesek egyike volt, akik közvetlenül az FBI igazgatójának jelentettek. Az intézmény különleges viszonyai között is szokatlan dolognak számított, hogy beavatkozott a jelentkező átvilágítási folyamatába, de személyesen érintette az ügy kimenetele, mivel ő vette fel Ninát az FBI-hoz.

Wade átnézte a poligráfvizsgálat eredményeit és a háttérellenőrzést végző tiszt jelentését, azután behívatta Ninát az egyik kihallgató helyiségbe, ahol arról faggatta, miért nagykorúsította magát, és hogy mit jelent az általa választott új név. Nem tágított, amíg le nem rombolta Nina gondosan megépített falait.

Nina Wade miatt kénytelen volt újra átélni, hogy az idősebb intézeti gyerekek rendszeresen verték, mert apró termete miatt könnyű prédának tartották. Wade kínos részletességgel felidézttette vele az elrablásának éjszakáját, feltépte Nina elméjén a sebeket, akikből úgy ömlött a szó, mintha a vére folyna el. Wade egész idő alatt mereven nézte, és a jegyzetömbjébe firkált, miközben a lány elmondta, milyen érzés volt, amikor parázsló cigarettával égették meg a bőrét.

Miközben Nina szaggatottan, görcsösen beszélt, a férfi feszült csendben hallgatta, az arcára semmilyen érzelem nem ült ki, közben ítélkezett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fölötte. Mivel őt jelölték ki, hogy eldöntse, titkol-e valamit Nina a hazugságvizsgáló elől, a lány érezte, hogy azt várja, mikor törik meg: sírva fakad, kiabálni kezd, vagy nekiesik Wade-nek. Feltárult a lelke a tiszt előtt, aki belenézett, hogy megvizsgálja a legrejtettebb titkait.

Végül Wade azt mondta, arra a megállapításra jutott, hogy Nina nem hazudik, de a poligráf kimutatta, hogy szándékosan elfojtja az őt ért trauma bizonyos részleteit. Sötét foltok voltak az emlékeiben, és ezek veszélyessé tették: Wade olyan időzített bombának tartotta, ami bizonyosan felrobban a megfelelő körülmények között. Nina csak Jackson igazgatóhelyettes közbelépése folytán kerülhetett be az akadémiára Wade jelentése ellenére is. Attól a naptól kezdve, hogy felvették, mindenkinél keményebben dolgozott, hogy bebizonyítsa: dr. Jeffrey Wade pályafutása során másodszor is rosszul döntött. És hogy a férfi nem más, mint egy szenteskedő seggfej.

– Közvetlenül Wade mellé osztjuk be magát – mondta Ingersoll.

Nina szinte leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy elhagyja az irodát, hazamenjen, és lefeküdjön, teljes szívéből remélve, hogy felébred ebből a rémálomból.

– Maradjon a háttérben! – szólt Conner. – Annyira, hogy senki ne láthassa meg. Wade kocsival ment Georgetownból Quanticóba. Úgy fél óra járt oda a tethelyre. Ott csatlakozhat hozzá.

Olyan emberrel kellett együtt dolgoznia, aki könyörtelenül széttranszírozta, akár a boncmester a holttestet. Olyan emberrel, aki nem hitte, hogy megállja a helyét az FBI-nál. Elméjének egyik része legszívesebben visszautasította volna a felkérést. Senki sem vethetné a szemére, ha ezt tenné.

Szenttelen arckifejezést erőltetett magára. Semmiképpen nem adhatja a főnökei tudtára, milyen árat kell fizetnie ezért a megbízatásért.

– Vonatra ülök, és máris indulok a helyszínre.